

[Statsministeren.]

fordelingspolitiske betragtninger. Det ærede medlem mener, at dette at ændre skatteudskrivningen med en procent her eller dér skulle betyde afgørende ting for udviklingen herhjemme. Det er ikke rigtigt, tværtom; det, der betyder noget, er, at vi skaber et sådant klima for erhvervslivet, at det kan øge produktionen på de felter, hvor det nu går godt. Men derudover må der være mulighed for i fællesskab også at give et bidrag til den udvikling, der kan medføre, at produktion og beskæftigelse, forbrug og investering, alle de ting, vi gerne ser, øges, og derigennem opnår borgerne den frihed, man taler så meget om fra den side i salen.

Per Hækkerup: Efter den højtærede statsministers omfattende svar på de bemærkninger, der er gjort, skal jeg for mit vedkommende fatte mig i korthed, idet jeg kun vil berøre et par punkter.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen gjorde i sit indlæg, hvad jeg vil kalde en indrømmelse til et argument, som har spillet en rolle i diskussionen om oppositionens fællesprogram.

Det ærede medlem indrømmede, at en gennemførelse af det forslag om skattenedsættelser, oppositionen havde fremsat, ville medføre en forbrugsudvidelse; det ærede medlem sagde ganske vist samtidig, at opsparingen ville vokse mere end forbruget. Hermed sigter det ærede medlem formentlig til privatopsparing; og hvad der vil stige stærkest, den private opsparing eller det private forbrug, kan man formentlig diskutere til dommedag uden nogen sinde at få en virkelig besvarelse af det. Men det er da helt klart, at når forbruget vil vokse, hvis oppositionens forslag gennemføres, vil det ikke kunne undgå at betyde, at den samlede opsparing i landet bliver mindre, idet staten jo så må give afkald på disse midler, som den ellers ville anvende til finansiering af sin anlægsvirksomhed eller sin udlånsvirksomhed, altså til produktive investeringer, og hvis staten ikke har disse midler, må den henvende sig på det private kapitalmarked og optræde som låntager dér. Det vil da sige, at vilkårene på det private kapitalmarked strammes, således at det pri-

vate erhvervsliv får vanskeligere ved at opnå en finansiering af sine produktive investeringer. Når borgernes forbrug, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen siger, stiger, hvis oppositionens skattenedsættelsesforslag bliver gennemført, og man ikke er i stand til at udvide produktionen i takt dermed, kan det kun betyde, at den samlede investeringsvirksomhed vil blive ramt heraf, og at vi på længere sigt bliver ugunstigere stillet, end hvis vi undlader at gennemføre oppositionens forslag.

Det ærede medlem talte i forbindelse med forslaget til en skærpet grundstignings-skyld om, at oppositionen vender sig imod — som han sagde — skat på inflationen. Det er et argument, vi hører igen og igen, og derfor vil jeg pege på, at da vi i udvalget vedrørende den skærpede grundstignings-skyld drøftede disse problemer, var vi enige om, så vidt jeg da kunne forstå, at det er vanskeligt at finde noget præcist udtryk for, i hvilken grad inflationen er slået igennem. Men hvis man for den 10 års periode fra 1950 og frem til i dag, der sigtes på i lovforslaget om den skærpede grundstignings-skyld, regner med, at prisstigningerne skal være udtryk for inflationen, ja, så vil man finde ud af, at detailpristallet med al dets ufuldkommenhed i perioden er steget med 40 pct., og at engrospristallet i samme periode er steget med noget mindre, nemlig med ca. 23 pct., medens der i det forslag, regeringen har fremsat, gives et konjunkturtillæg på 55 pct., altså væsentligt mere end nogen af de prisstigninger, man eventuelt kunne lægge til grund ved bedømmelsen af, i hvilken udtrækning inflationen har gjort sig gældende i den pågældende periode. Det er derfor aldeles urigtigt at sige, at man ved at gennemføre forslaget om en skærpet grundstignings-skyld, hvor de første 55 pct.s stigning af værdierne undtages, gennemfører en skat på inflationen. Jeg ved ikke, om det ærede medlems betragtninger skal forstås derhen, at det ærede medlem vil kæde konjunkturtillæggets størrelse sammen med detailpristallets bevægelser eller med engrospristallets bevægelser. Hvis det skal forstås derhen, og hvis man altså skulle efterkomme det ærede medlems betragtning om ikke, som han sagde, at gennemføre skat på inflationen, så ville